

ISSN 2637-3092

Православни основац

* Једији часопис Епархије Зворничко-тузланске * број 5 * година 2020*

„Чашу спасења примићу,
и Име Господње призваћу.“
(Пс. 115, 4)

Дете? – Тле, парче неба на земли, те, парче небеске истине,
парче небеске правде, парче небеске бесстраности.
(Св. Јустин Гелјуски)

❖ ПРАВОСЛАВНИ ОСНОВАЦ ❖

САДРЖАЈ

2	Песма за дјецу
4	Долазак дјече на Литургију
7	Недјеља је осванила
8	Човјек и дрво
10	Литургија у очима дјече
14	Десета Божија заповијест „Не пожели ништа што је түће“
16	Три добра савјета
18	Свети Јоаким и Ана
20	Свети Серафим Саровски и Медвјед
22	Манастир Тавна
25	О Причешће Свето
26	Кратко, јасно, поучно

Излази са благословом
Његовог Преосвештенства
Епископа зворничко-тузланског
г. ФОТИЈА

Година II, број 5,

Издавач:

Издавачка кућа Епархије
зворничко-тузланске Синај

За издавача: ђакон Бојан Чечар

УРЕЂИВАЧКИ ОДБОР

protoјереј-ставрофор
Јован Михајловић

протопрезвитер
Синиша Шаренац

јереј
Драган Поповић

ђакон
Владо Мојевић

ђакон
Бојан Јокановић

Лектор:
ђакон
Давор Арнаут

ЛЕСМАР ЗА ДЕЧУ

Јако је тешко
певати за децу,
Јер је то као
снешко, који
личи на мецу.

Тешко је певати за
децу, јер су деца
света и као љиљан,
који у пољу цвета-
тако до краја света.

Тешко је певати за
децу, јер имају душу
чисту и позвани су,
да приступе Христу,
како би им даровао
Царство Небеско.

Епископ зворничко-тузлански
Фотије

МОЛИТВА ПРЕД СВЕТО ПРИЧЕШЋЕ

Вјерујем, Господе, и исповиједам да си Ти заиста Христос, Син Бога живога, који си дошао у свет је да грешнике спасеш, од којих сам први ја. Још вјерујем да је ово само пречисто Тијело Твоје, и да је ово сама пречиста Крв Твоја. Стога Ти се молим: помилуј ме, и опрости ми сагрешења моја, хотимична и нехотимична, учињена ријечју, дјелом, свјесно и несвјесно, и удостој ме да се без осуде причестим пречистим Тајнама Твојим на отпуштење гријехова и на живот вјечни.

Прими ме данас, Сине Божји, за причасника Тајне Вечере Твоје, јер нећу казати Тајну непријатељима Твојим; нити ћу Ти дати ћелив као Јуда, већ као разбојник исповиједам Те: Помени ме,

Господе, у царству Твоме.

Нека ми причешће светим Тајнама Твојим, Господе, не буде на суд или осуду већ за исцјеђење душе и тијела. Амин.

Долазак дјеце на Литургију

„Пустите дјецу нека долазе к Мени, и не спречавајте их; јер таквих је Царство Божије.“ (Лк. 18,16)

Из ових Христових ријечи као и на још много мјеста у Јеванђељу видимо јасан положај дјеце у Цркви. Можемо рећи да Христос сматра дјецу за равноправне саговорнике; она ће га и славити приликом уласка у Јерусалим. Чак су и одрасли позвани да се поново врате и да буду као дјеца. Напосљетку, дјеца крштењем стичу и право и позвани су да учествују на Литургији и приступе Светој чаши, јер дјеца и нису ништа друго него равноправни чланови заједнице Христове. Циљ доласка дјеце на Литургију није само онај пуки, извршавање својих „религијских обавеза“ или „постајање бољом особом“, него је циљ назидавање уда Тијела Христовог, као што каже молитва приликом крштења када дијете постаје члан Цркве Божије: „И учини га (је) словесном овцом у светоме стаду Твоме, Христе, часним уdom Цркве Твоје.“ Такође, дијете од малих ногу треба да приступа Светој тајни причешћа, да би узрастајући физички дијете узрастало и духовно, и да би од малих ногу осјетило предукус Царства Божијега. Знамо да Литургија није једна од карактеристика Цркве, она представља саму њену суштину. Литургија представља сабрање свих вјерних па и дјеце, чак сама ријеч Црква - „Еклисија“ то и значи – сабрање. Велики православни теолог Александар Шмеман говори: „Шта би онда требало да буде хришћанско образовање, ако не увођење у живот Цркве, откривање његовог значења, његових

садржаја и његове сврхе? службама, са једне стране, и њиховим тумачењем, са друге стране?“ И како то образовање може увести било кога у живот Цркве, ако не учествовањем у литургијским Сame литургијске ријечи кажу: „Окусите и видите како је добар Господ“. Дјеца воле да бораве у цркви и лакше од одраслих препознавају симболе на Литургији. Сусрет са Неким Ко је изнад свих нас много је доступнији дјеци него одраслима. „Ако се не обратите и не будете као дјеца, нећете ући у Царство Небеско.“ (Мт. 18, 3) Ријеч Бог дјеца треба да чују и у цркви, у учионици је ову ријеч теже разумјет. У цркви је ова ријеч на свом мјесту. Дјеца, треба да учествују у службама и да удишу миомирис Царства Небескога. Да би дјеца боље разумјела цркву она може да се пореди са домом (црква и јесте дом Господњи). Такође су ту заједнички елементи који повезују цркву и дом: молитва, заједница, иконе, крст... Дјеца треба да знају да долазак на Литургију није обавеза него да је то празник, и ако у ту недјељу не одемо у цркву ми се нећемо одморити, него ћемо више осјећати недостатак него одмор. Дјеца на Литургији нису пасивни посматрачи неког „чудног обреда“, него су активни и равноправни учесници.

Чак је пожељно да узму учешћа у олтару, да слиједе свештенике, држе свијеће за вријеме читања Јеванђеља итд. Литургија је за дјецу чулно искуство и она је таква да ће њене радње да пробуде сва дјечија чула. Истовремено дјеца ће моћи да повезују елементе Литургије са оним што уче из вјеронауке (нпр. догађаји из Јеванђеља). Да Литургија за дјецу не би постала нешто монотоно дијете треба да постане свјесно неисцрпног богатства ове Свете Тајне.

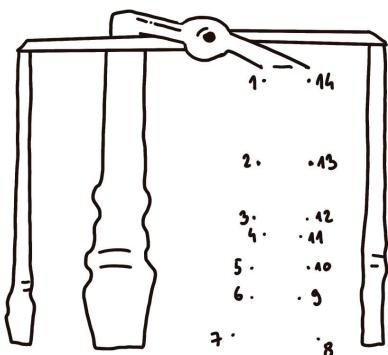
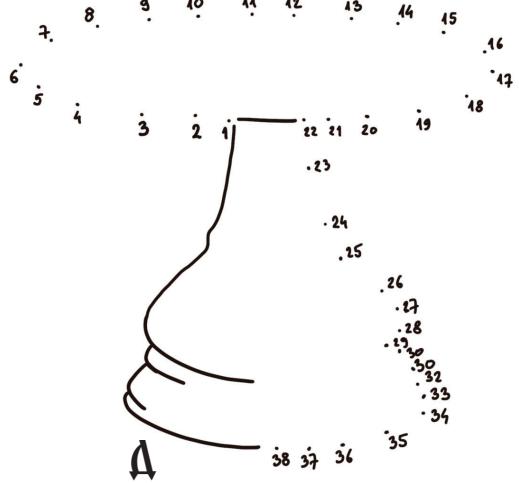
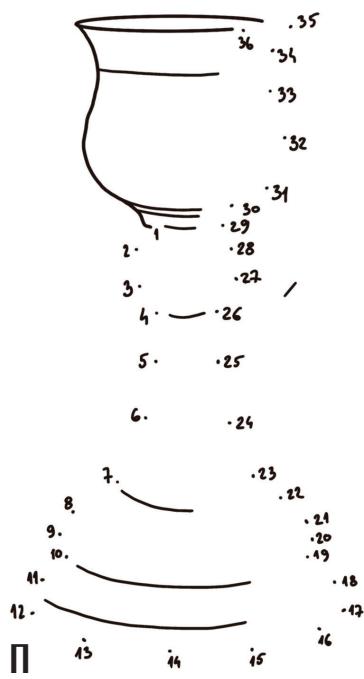
Евхаристија је срце Цркве. И за крај ријечи владике Атанасија Јевтића са једне од његових бесједа:

„Дијете је велики дар Божији свијету. Кад год Бог шаље дијете у свијет, Он показује своју вјеру у човјека, своје повјерење у људско биће јер је боголико, јер је христолики јер је способно да буде дијете Божије,

син Божији, члан Царства Небескога, учесник у трпези вјечној, у светој Литургији, у Евхаристији, која ће бити вјечно весеље“.

вјероучитељ
Љубиша Савић

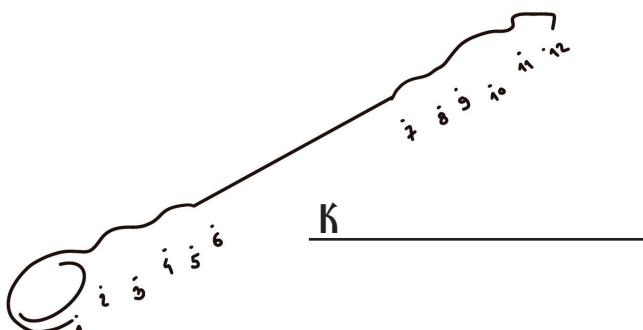
ЦРКВЕНЕ САСУДЕ

3

Г

К

К

Споји тачкице почевши од броја 1. а затим напиши испод имена Светих сасуда.

6

ВОЈАН
2020.

НЕДЈЕЉА ЈЕ ОСВАΝУЛА

Недјеља је осванила
црквено се звено чује,
kad зазвони моје срце
тако дивно обрадује,

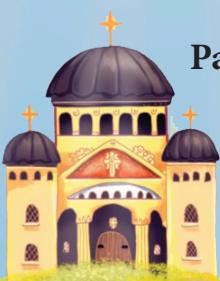
Док умилна звона зову
нестрпљива моја душа
жељно чека у тишини
Литургију да послуша.

У храму се Богу молим,
мисли кријепе Јеванђеља,
да по Твојој вољи будем,
једина ми Боже жеља.

Црква нам је кућа друга
душу миром натапамо,
и благодат Духа Светог
у том дому добијамо.

Напунимо богомоље,
заједно смо Богу драги,
сачувајмо Православље,
помози нам Боже благи.

Рада Јањушић

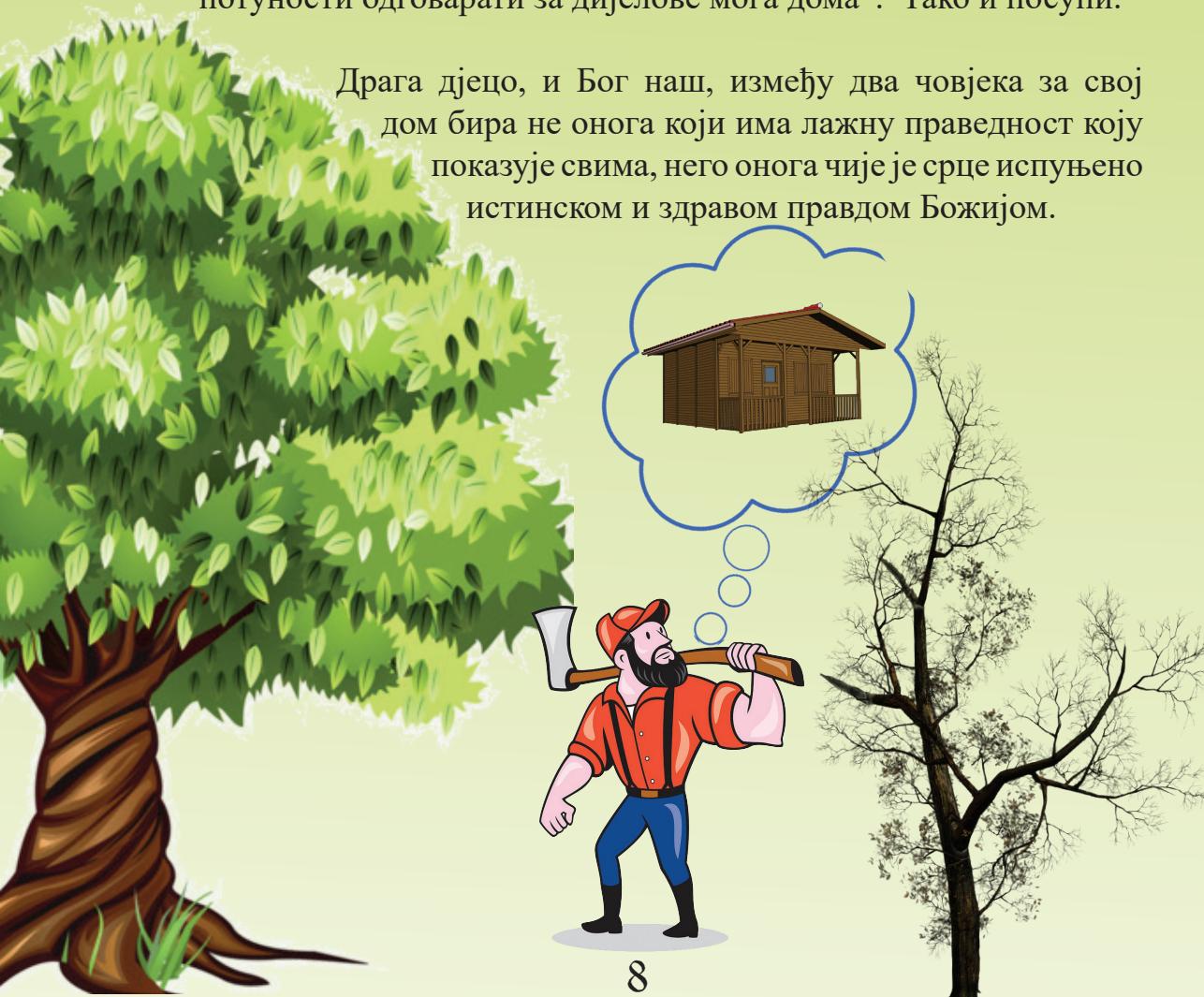

ЧОВЈЕК И ДРВО

Неки човјек отишао у шуму да изабере дрво за даске од којих ће градити себи дом. Прво дрво које је изабрао било је глатко, право и високо. Пошто је био искусан тесар брзо је схватио да је дрво изнутра натруло и црвљиво. Поред тог дрвета расло је неко дрво наизглед ружно и гранато али је изнутра било здраво.

Уздахну човјек и помисли: „За шта ће ми користити лијепо и право дрво кад му је унутрашњост трула. Больје за свој дом да узмем ово ружно и гранато али здраво, и ако се мало више потрудим око њега оно ће у потуности одговарати за дијелове мoga дома“. Тако и посупи.

Драга дјеци, и Бог наш, између два човјека за свој дом бира не онога који има лажну праведност коју показује свима, него онога чије је срце испуњено истинском и здравом правдом Божијом.

Свети апостоли-ученици Христови

Напиши имена ученика Господњих, који су раширили Христову
науку по цијеломе свијету.

Имена дванаесторице апостола можеш пронаћи у Јеванђељу по Матеју
(Мт 10,1-4)

1. _____ 2. _____ 3. _____ 4. _____

5. _____ 6. _____ 7. _____ 8. _____

9. _____ 10. _____ 11. _____ 12. _____

Литургија у очима дјеце

Литургија је мјесто и вријеме сусрета са Господом и Његовим светитељима и мјесто и вријеме када се сусрећемо једни са другима у љубави. Свако ко воли Бога долази ту да Га поздрави, да Mu се обрати и да Mu за све захвали. Он је увијек са нама, али жели да се ми нарочито са Њим дружимо тада у храму Божијем. Он дјецу нарочито воли и њихове молитве најбрже испуњава. Зато је важно да црква недјељом буде пуна дјече како би свима било боље. Дјеца су у цркви као мали анђели. Христос се радује свакоме од нас и благосиља нас. У скоро сваком граду постоји црквени хор у коме могу пјевати и дјеца. Црквене пјесме се брзо и лако уче. Ту рецитујемо и „Оче наш“ и Симбол вјере.

Неке пјесме су на црквенословенском језику, који је сличан нашем и веома се лако пјева. Неке пјесмице су и на српском и веома су лијепе и лако се памте. Њима славимо Бога и тако помажемо и одраслима да им Литургија буде што љепша. Велика је част бити за пјевницом у храму, то јест бити појац.

То не може свако, већ само онај ко има велику љубав. То је и велика одговорност. Појци су помагачи свештеницима.

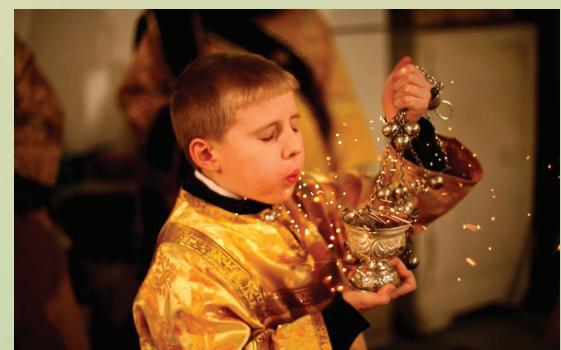
То су такође и чтеци. Чтец је дјечак који има нарочиту част да уђе у олтар и помаже свештенику, да му дода кадионицу и остало што треба.

Сваки свештеник се много обрадује када се неко од малишана добровољно јави да то чини. Послови које чтец обавља се постепено уче. Нико нам се неће смијати, нити ругати ако нешто погријешимо, а сви ће бити задивљени када виде како важне задатке ми обављамо.

Литургија је доживљај Царства Божијег на земљи, а ми смо у том Царству важни дворјани нашег Небеског Оца.

У цркви чујемо читање одређених одломака из Светог писма.

Те књиге се зову Апостол и Јеванђеље. Апостол могу понекад читати и дјеца. То је, такође, велика част. Кроз Јеванђеље нам се обраћа сам Христос. Зато тада у храму треба да влада највећа тишина и да пазимо на сваку ријеч. Свештеник нам послије тога објашњава шта нам је то наш Небески Учитељ поручио. Ако будемо слиједили Његова упутства, обећане су нам велике награде.

Тада ће нам све наше молитве бити испуњене. Међутим, иако је све ово важно, најважније је ипак Свето Пritchешће. Када се причешћујемо, ми примамо Бога у

себе, Он улази у нас и живи у нама и са нама. Шта може бити важније од тога? Ми се тако грлимо са Христом, љубимо Га у образ и Он нам узвраћа љубав. То је наша тајанствена веза са Њим. Кад навече легнемо да спавамо, ми у мислима

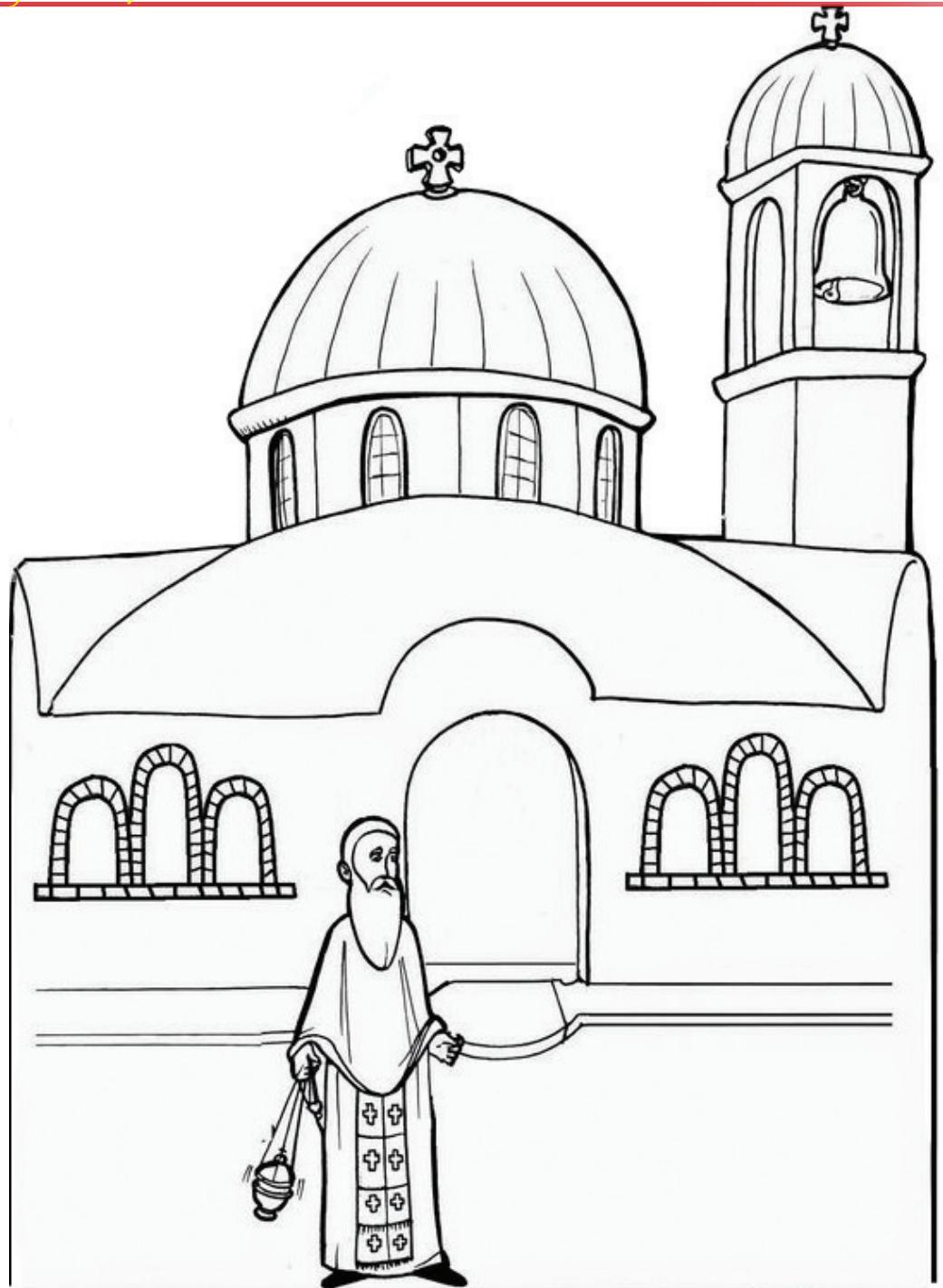
разговарамо са Њим, јер је Он у нама. Он није далеко као што неки мисле. Кад се причестимо, Он је цијеле седмице у нама. То је наша веза са Небом. Ми ходамо и живимо на земљи, али имамо своје „небеско друштво“, друштво анђела и светитеља. Све то постижемо причешћивањем.

Нека дјеца много воле да спавају недјељом. Ми се наспавамо суботом, а недјељом идемо на свој омиљени излет. Недјеља

ујутру је најљепше вријеме у седмици. Не идемо на излет у природу, него на дружење са Христом и анђелима у цркви. Ту је и много добрих људи. С њима се дружимо послије Литургије. Црквено двориште је лијепо уређено. Ту често има љуљашки и клацкалица за нас. Никоме не смета наше трчање и игра у њему. Ту понекад изађемо и за вријеме службе када нас ноге заболе, када постанемо мало уморни, али се трудимо да то не буде често. Нама нико не замјера јер смо мали. Када би наши другари који не долазе на свету Литургију у знали како је то лијеп осјећај и како нам због тога буде цијела седмица много љепша и они би нам се придружили. Ми их и сада позивамо. Нека покушају и неће се покајати.

ђакон Давор Арнаут

**Обоји илустрацију, а затим напиши коме је посвећен храм
у који ти идеш на Литургију.**

ДИЈЕЛОВИ ХРАМА

Напиши која су три основна дијела свакога православног храма,
а затим и све оно што чини православни храм.

1

2

3

ДЕСЕТА БОЖИЈА ЗАПОВИЈЕСТ „НЕ ПОЖЕЛИ НИШТА ШТО ЈЕ ТУЋЕ“

Пошто је изабрани народ, вољом Божијом, изашао из египатског ропства, Бог даје Мојсију заповијести, које важе и данас за нас православне хришћане. У даљем тексту говорићемо о десетој Божијој заповијести.

Често у разговору са ученицима на ову тему, постављајући питање да ли заправо човјек може погријешити ако нешто пожели, могу се чути различити одговори.

С обзиром да се о Декалогу говори у четвртом и деветом разреду, млађи ученици жеље сматрају саставним дијелом своје свакодневнице, наравно оне разумне и прихватљиве, док ученици старијег узраста већ на само изговарање ове заповијести могу да направе разлику између жеље у њеном здравом поимању и жеље која се односи на све оно негативно као посљедицу непоштовања горе наведене заповијести.

Шта Господ преко Мојсија жели да поручи изабраном народу Божијем а и нама данас? Треба прво рећи да су претходних девет заповијести саме по себи једно својеврсно спречавање чињења гријеха. Господ преко Мојсија даје заповијести како би сачувао човјека од гријеха, зато се у свим заповијестима обраћа човјеку са ријечима „не чини, немој, поштуј...“ итд.

У десетој заповијести је другачије. Господ овде показује саму срж гријеха-да човјек не треба да гријеши чак ни жељама својим које доводе до чињења гријеха а које нису у складу са љубављу према ближњима. Пожељети нешто од ближњега свога, нешто што нам не припада, јесте заправо гријех против наших ближњих, а самим тим и против Бога. Ова заповијест јесте и потврда, а и проширење, свих досадашњих заповијести. Јер када погледамо Декалог, можемо да видимо да су заповијести подијељене тако што прве четири говоре о односу човјека према Богу, док других шест говоре о односу ближњих међусобно. Гријех јесте увијек двојак и односи се увијек и против Бога и против наших ближњих.

Десета Божија заповијест представља мост између Закона који је Бог дао људима преко Мојсија и Закона који је Бог дао људима у Новом завјету кроз Богочовјека Христа. Ако пажљиво посматрамо текст Новог завјета, можемо закључити да Христос у својим проповиједима више не заповиједа да човјек не чини гријех, већ да о гријеху и не размишља као могућности. Зато ова заповијест чини прелаз између Старог и Новог завјета, од Старог Закона ка Закону Христовом, ка Закону љубави који не негира Десет Божијих заповијести него их испуњава. Говорећи о овој заповијести свакако треба рећи да ми као хришћани увијек треба да смо задовољни оним што нам је Господ подарио, чиме ћемо искључити појаву искушења да учинимо гријех и пожелимо нешто што је наших ближњих. Свакако да смо позвани да се поштеним трудом и радом боримо за духовне и материјалне услове живота и тиме заиста свједочимо наш однос према Богу и својим ближњима.

Ову тему завршићемо једном лијепом мишљу Светог владике Николаја: „Старај се да испуниш ову последњу заповест Божију, па ће ти лакше бити испунити све остале. А веруј ми, да онај чије се срце испуни ружним жељама, толико помрачи своју душу, да постане неспособан и за веру у Господа Бога, и за рад у одређено време, и за светковање недеље, и за поштовање својих родитеља. Истина, то важи и за све остале заповести - погазиши ли једну, погазићеш свих десет“.

Ћакон Горан Марјановић,
вјероучитељ у
ЈУ ОШ „Свети Сава“ у Броду

ТРИ ДОБРА САВЈЕТА

Дило је то давно у једној далекој земљи. Војник се враћао кући послије трогодишње службе, а у цепу је понио своју зараду – три златна дуката. Задеси га ноћ на путу, те он уђе у једну крчму и затражи да преноћи. Вриједна газдарица га лијепо прими, а њега је заинтересовао старац који је нијемо сједио у ћошку. Упита газдарицу зашто онај човјек ћути, а она рече да старац не говори, ако нема шта паметно да каже.

Приђе војник, поздрави старца и замоли га да му каже неки добар савјет.

Рече стaraц да су савјети злата вриједни, на шта му војник одговори да ће га наградити дукатима.

Први савјет гласи – **НЕ ОСУЂУЈ**, а посебно не суди никога по изгледу.

Други савјет – **НЕ ЛАЖИ, ШТО ИМАШ – НЕ ПОРЕЦИ.**

Трећи савјет – **МУДРИЈЕ ЈЕ ЈУТРО ОД ВЕЧЕРИ.**

Плати војник ове савјете и сутрадан настави свој пут празних цепова, али богатији за три доба савјета.

Дан је одмакао, а војник је у шуми наишао на прелијепу принцезу која је водила старог, ружног магарца, коме је све вријеме њежно тепала и говорила му да је лијеп.

Војник са на час замисли, али се сјети оне дивне поуке да не смије никог да осуђује. Послије неколико корака, магарац се претвори у лијепог, кршног принца који војника, због неосуђивања, награди пуним џаком златника.

Прође неко вријеме, а чета разбојника пресрете војника.

Њихов вођа га упита шта то носи. Војник рече да носи златнике, на шта се разбојници насмијаше и одоше даље, а врећу нису ни прегледали.

Када је мрак пао, војник стиже пред кућу. Прикраде се под прозор и погледа унутра. Има шта и да види: у полујаку собе стајала је његова жена која је нешто њежно шапутала неком мушкарцу који је леђима био окренут прозору. Војник се изbezumi од бијеса кад видје да његова жена предаје том човјеку његову стару ловачку пушку.

Киптио је од бијеса и помишиљао на најгоре.

Међутим, војник се сјети треће поуке и одлучи да сутра ујутро све разјасни.

Сутрадан, војник уђе у своју кућу, а жениној радости није било kraja.

Она га дочека ријечима како је синоћ дала свом млађем брату стару, неисправну ловачку пушку да је поправи, јер се плашила да се дјеца или он не повриједе. Војнику падне камен са срца и заиста схвати колико су злата вриједни старчеви савјети.

ЦАР КОНСТАНТИН И ЦАРИЦА ЈЕЛЕНА

Допуни реченице, а затим дате одговоре пронађи у осмосмјерци и добићеш одговор шта значе иницијали на застави коју држи цар Константин. (Слово "ј" смијеш искористити два пута) Рјешење осмосмјерке: _____

Град у коме је рођен Константин звао се _____, а данас се зове _____. Он је био _____ цезара Констанција _____, који је за своје заслуге добио на управу области зване Британија и _____. Константин је имао титулу _____, а његова мајка _____ (име) била је _____ (царица). Њих двоје Црква прославља у мјесецу _____. Ноћ прије борбе са царем који се звао _____, Констатину се у _____ јавио _____.

У борби, идућег дана, носио је заставе које се данас називају _____. Мјесто њиховог сукоба је Милвијски мост, град _____. Град _____ биће мјесто потписивања едикта 313. године, којим је хришћанство постало државна религија. Константин је и сазвао _____ васељенски сабор у граду _____, на њему је осуђена Аријева _____. За главни град свог царства Константин је изабрао _____ који је убрзо по њему добио име Константинопољ. Град у коме се Константин крстио - _____.

Додатни појмови: Свети град - _____.

Скуп појаца - _____.

А	Ј	И	Д	И	М	О	К	И	Н	Р	О	Х
Т	Е	О	А	Ј	И	Л	А	Г	В	Н	Р	Л
С	Р	И	Ј	Е	Р	У	С	А	Л	И	М	О
У	Е	М	И	Л	А	Н	О	М	С	К	П	Р
Г	С	И	Н	Е	О	А	Б	Т	Е	Е	Н	И
В	И	З	А	Н	Т	И	О	Н	Ђ	Ј	У	М
А	Ц	А	Р	А	У	С	Ж	И	Т	И	Ј	Е
Ј	Л	А	Б	А	Р	У	М	Ш	И	В	Р	П
С	Н	У	М	А	К	С	Е	Н	Ц	И	Ј	Е

Рјешење осмосмјерке: _____

ЦАР КОНСТАНТИН

СВЕТИ ПРАВЕДНИ ЈОАКИМ И АНА

Свети Јоаким бјеше из колјена Јудина, потомак цара Давида, а Ана бјеше кћерка свештеника Матана, из колјена Левијева. Тада имаше три кћери: Марију, Софију и Ану. Марија се удаде у Витлејем, и роди Саломију; Совија се удаде такође у Витлејем, и роди Јелисавету, мајку Светог Јована Претече; а Ана се удаде у Назарет за Јоакима, и у старим данима својим роди Пресвету Богородицу Марију. Јоаким и Ана педесет година живљаху у браку и бјеху без дјеце. Живљаху богоугодно и тихо, и од свих прихода својих једну трећину само употребљаваху на себе, другу раздаваху сиромасима, а трећу жртвоваху храму. А бјеху имућни. Једном када под старост одоше у Јерусалим да принесу жртву Богу, укори их првосвештеник Исахар говорећи Јоакиму: „Ниси достојан, да се из твојих руку прими дар, јер си бездјетан“.

Тако и други, који имаху дјеце, гураху Јоакима као недостојна. То веома ожалости ове двије старе душе, те се с великим тугом вратише дому своме. Тада обоје припадоше на молитву Богу, да и на њима учини чудо, као некад на Авраму и Сари, и подари им једно чедо за утјеху у старости. Бог им посла анђела, који им објави рођење „кћери преблагословене, којом ће се благословити сви народи на земљи, и кроз коју ће доћи спасење свијету“. Ана затрудни и у деветом мјесецу роди Свету Џеву Марију. Свети

Јоаким поживје на земљи осамдесет а Ана седамдесет девет година. Света Црква празнује њихов спомен 22. септембра, дан послије празника Рођења Пресвете Богородице.

РОЂЕЊЕ
БОГОРОДИЦЕ

Обоји илустрацију на којој се налази празник
Рођења Пресвете Богородице

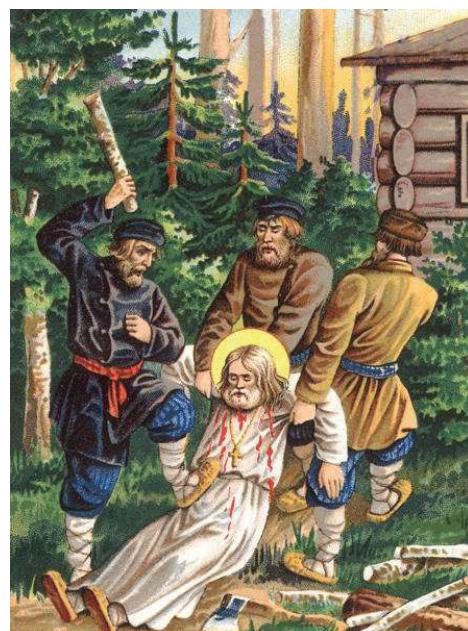

СВЕТИ СЕРАФИМ САРОВСКИ И МЕДВЈЕД

Гејики руски светитељ (18. вијек), Свети Серафим Саровски, живио је у колиби у шуми, молећи се Богу у потпуном миру и самоћи. Али као што се не може сакрити град који је сазидан на високом брду, ни свјетлост у тами, тако ни светитељство Светог Серафима није могло да остане сакривено.

Био је препун љубави за сву Божју творевину, људе, животиње, биљке, инсекте. Дивље звијери су осјећале његову љубав и доброту. Долазиле су у његову колибицу, а старац је са њима дијелио свој оброк, хљеб и воду. Један огромни мрки медвјед био је стални „посјетилац“. Потурио би главу да га Старац помази, а онда би легао крај његових ногу и умиљавао се као да је маца, а не страшна звијер. Светом Серафиму су на разговор и утјеху долазили великолестојници али и обичан свијет. И сам цар је долазио код Светог Серафима. Тако једном, кад је цар дошао у Старчеву колибу, таман што су сјели да поразговарају, на врата колибе стаде огромни медвјед. Цар мало преблиједе, али се не помаче с мјеста. Није шала, мрки медвјед једна од најопаснијих звијери у руским шумама. Свети Серафим се окрену према медвједу и рече: Немој сада, рођени, треба са баћушком царем да поразговарам, дођи ти касније!

Медвјед се послушно окрену и оде у шуму. Код старца је долазило све више свијета. Неки зли људи из села помислише да код њега сигурно има доста блага, зато што му људи свашта доносе. Како их је похлепа заслијепила, нису ни помислили да Старац никакве дарове не прима.

Дошли су код Светог Серафима и тражили да им да злато и новац. Старац им је говорио да ништа нема, а они су почели да га туку. Како нису ништа пронашли, јер је у колиби био само кревет од двије грубе даске, икона и пањчић умјесто стола, они се разјарише што су узалуд долазили, да претукоше старца и оставише га полумртвог испред колибе.

Послије неког времена дође медвјед. Како је животиња знала шта треба да учини, зна само Бог. Медвјед је некако ставио старца на леђа и донјео га у десетак километара удаљени манастир. Лупао је на врата док нису отворили, а онда је сачекао да монаси узму Старца. То чудо су видјели многи, монаси и поклоници, који су били у манастиру. Повреде су биле смртоносне. Свети Старац је само милошћу Божјом остао у животу. Дugo сe опорављao. Власти су у међувремену пронашле кривце, али им је Свети Серафим опростио и није хтјeo да их тужи. Старац је опростио, али медвјед није. Пронашао је двојицу виновника и страшно их казнио на свој, медвјеђи начин. Трећи човјек, кад је видио шта сe догодило његовим друговима, отишао је код Старца да моли за опроштај. Старац му је опростио, а медвједу наредио да га не дира. Медвјед га никада није ни додирнуо, али је од њега окретао главу. Тај човек сe искрено покајао и потпуно промијенио живот. Постао је послушник код Старца и вјерно га слушао све до kraja његовог живота.

*„Оставите дијете његовим невиним играма, јер сe он тако забавља сa својим Анђелом Чубаром. Играј сe, играј, моје дијете, нека те Господ ћува.“
(Св. Серафим Саровски)*

МАНАСТИРИ У ЈПАРХИЈИ ЗВОРНИЧКО-ТУЗЛАНСКОЈ

Манастир Тавна

 Манастир се налази на обронцима планине Мајевице у близини пута Бијељина - Зворник. Храм је посвећен Пресветој Тројици.

Сам настанак манастира везује се за краља Драгутина и помиње се као његова задужбина. У Троношком и Пећком љетопису манастир је задужбина краља Драгутина и његових синова. Манастир Тавна се помиње као такав у турским пописима 1548-1586. године. Током XVII вијека имамо два помена манастира: први из 1627. године у

једном запису на рукописном Четверојеванђељу у Цетињском манастиру, а други из 1629. године у запису на једном минеју. Након ова два навођења постоји помињање језуите Рудолфа Бзенског који је био војни свештеник у Зворнику, а други помен је када се у Тавни потписао будимски епископ Евтимије на једној књизи. Из XVIII вијека имамо, такође, мало података. Први подatak је из 1716-1718. године од једног аустријског анонимног извјештача, а други помен је из 1750. године на једној рукописној књизи неког свештеника из околине Бањалуке. У XIX вијеку имамо више писаних помена манастира, из којих се види његов значај у сваком погледу за народ Зворничко-тузланске епархије. На основу тих података може се видjetи да је манастир претрпио многа страдања и разарања. Између осталог уништен је живопис и многе друге манастирске драгоцености. Након Првог српског устанка (1804) Турци су опустошили манастир. До његове значајније обнове долази 1814. године за вријеме управљања манастиром игумана Јефте, али благостање у манастиру није дugo потрајало, јер је већ 1820. године Осман-паша оробио манастир. Због веза са устаницима који су подигли устанак у Босни и Херцеговини 1874. године и помоћи рањеницима, током 1875. године Турци су запалили манастир, игумана Александра Симића осудили на тешку десетогодишњу робију у Видину, а јеромонаха Јоаникија и учитеља Петра Лазаревића на по три године затвора у Тузли. Након Бечког конгреса (1879) и уласка аустроугарске војске у Босну ова двојица су били пуштени на слободу, а игуман Александар бива ослобођен након уласка Руса у Видин.

Послије ослобађања сва тројица су дошли у манастир и започели обнову и напорним радом успјели да заврше главне радове до Велике Госпојине 1879. године. Овим радовима извршene су највећe измјене на првобитном изгледу манастира. Послије ове обнове за манастир настајe релативно миран период, у којем се нарочита пажња придајe просвјетно-духовном описмењавању и образовању народа. Тако су у манастир примана сирочад на издржавањe и школовањe, а многим сељацима су даване бескаматне позајмице да би откупљивали својa имањa од ага и бегова.

Први свјетски рат на управи манастира затекао јe Константина Јовићићa који јe током повлачењa српске војске преминуо у Призрену 1915. године. Манастиром умјестo пок. Константина управљa архимандрит Леонид Јергић. Његa насљeђујe архимандрит Лазар Марковић, бивши прота брчански. Он јe 1929. године смијeњeн збog лoшeg управљањa манастиrom. За старјешинu манастиra дошао јe архимандрит Данило Билбијa из Босанског Грахова, који јe своjим radom вrlo много учинио за манастиr и народ ovoga kraja. Избијaњem Drugog svjetetskog rata i распадom Kraljevine Jugoslavije moraо јe под притиском усташa да izbjegne u Srbiјu. Upokojoio сe u Baњi Koviljači 24. decembra 1942. godine. Ustase su 1941. godine internirale i rastjerale bratstvo, a mанастиr опљачkale. Niјemci su 1943. godine zapalili konak. Tada su uniшteni манастиrska библиотекa и arhiva. Nakon rata na управu манастиrom dolazi архимандrit Gavriilo Vukojev, ali u јednom ateiističkom okruženju niјe mu успjelo da обнови манастиrski живот. Tek kada su u манастиr дошле monahiњe из манастиra Jovaњa kod Чacka na чelu sa monahiњom Fевronijom (Božiћ) почela јe изvјesna обновa манастиra. Međutim, историjska обновa манастиra Tavne krenula јe доласком 1954. godine igumaniјe Јустине (Керкезовић) из манастиra Stjениka kod Чacka, koja јe успjela okupiti novo тavњансko сestrinstvo veћinom iz sjeveroistočnog dijela Bosne i Hercegovine. Историјско djelo обновe манастиra Tavne започето igumaniјom Јустином Керкезовић наставile су њene наслјednice igumaniјe: Еfимијa (Krasavčić), a Недељa (Nikolić), a успjeshno настављa актуелna igumaniјa Marta (Manojlović).

БОГОРОДИЦА ТРОЈЕРУЧИЦА

Млађана Тодоровић П5
ученица Пољопривредне и
медицинске школе у Брчком

О ПРИЧЕШЋЕ СВЕТО

О Причешће свето
са неба донето,
о Пасху Нова, која
нас из смрти у живот
водиши, да нас
трулежи ослободиши

О Христе - Пасху наша
ево на Тебе усташе, да
нас опет у ланце смрти
вежу и тако у пакао
вечни воде, где нема
љубави ни слободе, већ
вечна тама над безданом

Не остави нас, Пасху
наша Христе, Ти си светим
Причешћем једно са нама
и ми браћа међу собом
и то хоће да разоре они,
који се у силу врата
адових уздају

Њима Светиње - светима
сметају, јер си Ти једини
Свет и у светима обитаваш
громогласно Црква збори,
то јединство свет хоће да
разори и у таму непостојања
да нас врати

Изабраних ради,
скратиће се дани ови,
Ти нас Господе, благодаћу
укрепи, да Пасху - Вајсрење
дочекамо и са Оцима не клонемо
на путу Твоме - путу Богу
причасноме.

Епископ Фотије

КРАТКО, ЈАСНО, ПОУЧНО

ЈЕДНОМ СЕ НА НЕБУ ДЕСИО
РАЗГОВОР ИЗМЕЂУ СУНЦА И
ВЈЕТРА.

СЛЕВЕРНИ ЉУТИ ВЈЕТАР ЈЕ
ГОВОРИО ДА ЈЕ ОН СИЛНИЈИ И ЈАЧИ ОД
СУНЦА.

СУНЦЕ ЈЕ МУДРО И
НЕМА ПОТРЕБЕ ЗА
ЊЕГОВО ДЕЈСТВО ЈАЧЕ.

ВЈЕТАР РЕЧЕ: „Видиш
ШТО ИДЕ ОНИМ
САД БУ СИЛНО ДА
ЊЕГА КАПУТ“. ВЈЕТАР
ПУТНИК САМО ЈОШ
КАПУТ И ЈОШ СВЕЗА ПОЈАС ОКО КАПУТА. ВЈЕТАР СЕ
НАЉУТИ, ЗАДУВА ЈАЧЕ, ПОДИЖЕ ПРАШИНУ СА ПУТА АЛИ
КАПУТ ОСТАДЕ НА ПУТНИКУ.

ТАДА СУНЦЕ ПОЧЕ ДА ГРИЈЕ И ОБАСЈАВА ПУТНИКА.
ПУТНИК ПРВО СПУСТИ КРАГНУ КАПУТА, МАЛО ЗАТИМ
РАЗВЕЗА ПОЈАС, ПА РАСКОПЧА КАПУТ И НА КРАЈУ СКИДЕ
И ПОНЕСЕ ПРЕКО РУКЕ.

СУНЦЕ СЕ БЛАГО ОСМЈЕХНУ И РЕЧЕ
ВЈЕТРУ: „Видиш, добром и љубазношћу се постиже
много више него насиљем.“

СМИРЕНО ГОВОРИЛО ДА
ПРЕПИРКОМ ЗАТО ШТО ЈЕ

ОНОГ ПУТНИКА У КАПУТУ
ПРАШЬАВИМ ПУТЕМ!
ДУНЕМ И СКИНУЋУ СА
ЈАКО ЗАДУВА, АЛИ СЕ
ВИШЕ УМОТА У СВОЈ
КАПУТ И ЈОШ СВЕЗА ПОЈАС ОКО КАПУТА. ВЈЕТАР СЕ
НАЉУТИ, ЗАДУВА ЈАЧЕ, ПОДИЖЕ ПРАШИНУ СА ПУТА АЛИ
КАПУТ ОСТАДЕ НА ПУТНИКУ.

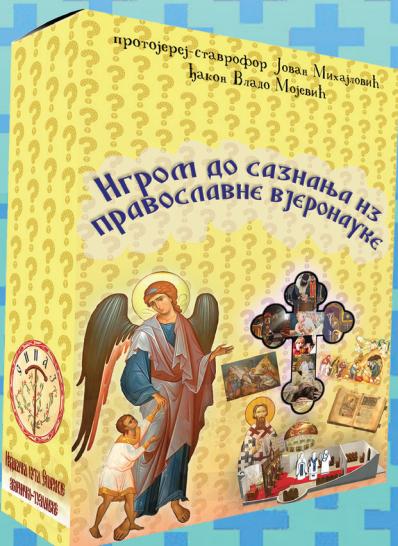

Гордана Благојевић
ученица Пољопривредне и
медицинске школе у Брчком

ЕДУКАТИВНЕ КАРТИЦЕ

Драга дјеце! По благослову нашег владике Епископа зворничко-тузланског Фотија ускоро ће из штампе изаћи један нови пројекат који су за вас припремили наши свештеници и вјероучитељи који се труде да на што лакши начин кроз игру усвојите знање из православне вјеронауке и из живота Цркве Божије.

ИГРОМ ДО САЗНАЊА ИЗ ПРАВОСЛАВНЕ ВЈЕРОНАУКЕ

Овај пакет садржи 33 картице чији су садржаји испуњени општим питањима и одговорима из православне вјеронауке. Са предње стране се налази питање које је пропраћено илустрацијом док се на полеђини картице налази одговор.

ИГРОМ ДО ЗАЊА УПОЗНАЈТЕ ЕПАРХИЈУ ЗВОРНИЧКО-ТУЗЛАНСКУ

Овај пакет садржи 35 картица.

Садржај ових картица испуњен је занимљивим подацима из наше Епархије зворничко-тузланске које до сада можда нисте знали. Кроз игру са својим пријатељима моћи ћете сазнати многе историјске податке о нашој епархији, упознati се са најстаријим манастирима и црkvама.

протодјакон Симаша Шарковић,
ђакон Давор Арсагић
ђакон Ђуро Југач
ђакон Вјадо Мјеђанић

ИГРОМ ДО ЗНАЊА УПОЗНАЈТЕ ЕПАРХИЈУ ЗВОРНИЧКО-ТУЗЛАНСКУ

ГОСПОДЕ, ЗАВОЉЕХ ЉЕПОТУ ЛОМА ТВОГА И
МЈЕСТО НАСЕЉА СЛАВЕ ТВОЈЕ. (ПС. 26,8)

